

Det ene mål er at stoppe kamphandlingerne i Kosovo, det andet er at forhindre en humanitær katastrofe, det tredje er at opnå en aftale om op-hør af vold, og det fjerde er at starte seriøse for-handlinger om en politisk aftale mellem kon-flikstens parter, jf. bemærkningerne til beslut-ningsforslaget på side 4, spalte 1.

De afgørende spørgsmål i forhold til de er-klærede mål er derfor følgende:

Er det nu så sikkert, at bombardementet af Kosovo og Serbien vil stoppe kamphandlinger-ne? Hvad nu, hvis det stik modsatte sker?

Og sammenligningen med Bosnien holder ikke. I Bosnien var der en situation med en for-handlet aftale med de tre parter, før man gik ind – Daytonaftalen som bekendt.

Hvad nu, hvis man tager fejl? Hvad nu, hvis konflikten eskaleres på baggrund af det her? Hvad nu, hvis civilbefolkningen i endnu højere grad bliver taget som gidsler? Hvad nu, hvis endnu flere drives på flugt, hvis svaret er end-nu flere flygtninge, og hvis konflikten udvides til større dele af Balkan? Hvad nu, hvis der ska-bes en endnu større humanitær katastrofe?

De spørgsmål er man nødt til at overveje, og hvis man læser Karsten Fledelius' artikel i In-formation i dag, kan man se, at han skriver om situationen i Serbien – jeg vender tilbage til ham, fordi han har nogle analyser, som jeg sy-nes, at de, der vil stemme for forslaget, bør overveje:

»Der er formentlig ikke nogen tvivl om, at Seselj« – han er viceministerpræsident og leder af Det Serbiske Radikale parti – »faktisk er ganske interesseret i krydsermissiler og bomber fra udlandet. For den militære virkning af dem vil være ringe.

Til gengæld vil deres psykologiske virkning, som vil blive yderligere forstørret gennem de stærkt regeringskontrollerede serbiske masse-medier, være en stor gevinst for ham. De vil leg-itimere den stramning af forholdene i Serbien, han så brændende ønsker sig.«

Og kigger vi på den anden part, er der ingen tvivl om, at det her vil være en fordel for UCK.

Det er man da nødt til at overveje i stedet for bare at holde nogle meget forsvarsvenlige taler. Og det er vigtigt at stille de her spørgsmål og besvare dem, inden bomberne slipper løs, for ikke at bevæge sig fra en situation, der er gru-som, til en situation, der er helt ude af kontrol, og hvor man risikerer, at et brændende bål bry-der ud i en altfortærende brand.

Netop fordi situationen er så sammensat og så farlig, er det så afgørende at fastholde, at det er FN, der spiller den helt afgørende rolle. Det vil jo være at spille hasard at sige ja til bomber uden et klart mandat fra FN's Sikkerhedsråd.

Og det drejer sig ikke om den finere jura, så-dan som udenrigsministeren har sagt her; det drejer sig om, hvorvidt vi stadig vil have et FN-system, der varetager konflikterne i verden, og det drejer sig også om den russiske position, det drejer sig om, hvorvidt man tror, at man kan opnå en varig europæisk fred, hvis Rusland i stigende grad oplever at blive isoleret.

Så jeg er glad for, at vi under de korte be-mærkninger har fået konstateret, at ingen af ordførerne har kunnet levere folkeretlige argu-menter for det her arrangement.

Hvad betyder alt det her så?

Det betyder ikke, at vi bare passivt skal se til, mens grusomhederne pågår. Det betyder, at alle diplomatiske veje skal betrædes. Det betyder, at vi skal sende observatører. Det betyder, at vi skal være klar med civil hjælp.

Kofi Annan siger det i øvrigt meget tydeligt på side 8 i den tidligere omtalte rapport, idet han siger, at det er bydende nødvendigt, at den internationale tilstedeværelse styrkes og gøres mere effektiv, og han nævner diplomatiske ob-servationer, og han nævner tilstedeværelsen af human rights observers og en bedre koordine-ring af den internationale indsats.

Det her er derfor ikke valget mellem at læne sig tilbage og sige, at der ikke er noget at gøre, og at tage fat. Det her er et valg mellem at gå en vej, der sandsynligvis ikke forstærker den hu-manitære katastrofe, men reelt giver mulighed for at hjælpe flygtningene dér, og at vælge at gå en vej, der er højst risikabel, idet vi risikerer at komme fra asken i ilden.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg har stor respekt for, at hr. Villy Søvndal rej-ser alle disse spørgsmål, for de er centrale.

Naturligvis er der ingen i dette Folketing, der sender danske soldater og danske fly af sted med glæde; vi gør det efter nøje overvejelser, og derfor er de spørgsmål, som hr. Villy Søvndal rejser, relevante. Men der er jo en kendsgerning, som hr. Villy Søvndal springer let og elegant over, nemlig at hvis vi ikke gør noget, hvis vi ikke bruger den militære trussel, så ved vi, hvad der sker; så fortsætter nemlig det, der er i dag, og som er rædsomt.